

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **WB Mills a.s.**, IČ 27943097
sídlem Mlýnská 241/17, 318 00 Plzeň
zastoupená Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem
sídlem Na Flusárně 168, 261 01 Příbram

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2021, č. j. PK-ŽP/3354/21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2021, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

j. PK-ŽP/3354/21 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 7. 1. 2021, č. j. MMP/002370/20 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125d odst. 4 písm. a) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění ke dni 31. 12. 2018 (dále jen „*vodní zákon*“), kterého se dopustila tím, že provozovala vodní dílo v rozporu s § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona, když dne 16. 5. 2018 provozovala malou vodní elektrárnu (dále jen „*MVE*“) i přes skutečnost, že koruna jezu nebyla smáčena v celé šíři vodou dle podmínky č. 3 rozhodnutí ze dne 29. 7. 1999, č. j. ŽP/2207/99, se změnou ze dne 7. 10. 1999, č. j. ŽP/2426/99, a úvodní části bodu a) manipulačního řádu schváleného rozhodnutím ze dne 29. 7. 1999. Napadeným rozhodnutím byl změněn výrok I prvoinstančního rozhodnutí toliko v tom, že došlo k vypuštění nedbalostní formy zavinění předmětného přestupku žalobkyní. Za předmětný přestupek byl žalobkyni uložen správní trest pokuty ve výši 25 000 Kč a byla jí též uložena povinnost nahradit náklady správního řízení v částce 1 000 Kč.

2. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 16. 5. 2018 v cca 8:30 hodin bylo Magistrátem města Plzně, odborem životního prostředí, provedeno místní šetření spočívající v prohlídce jezu ve vlastnictví žalobkyně na řece Mži ř. km 10,310. Na místě bylo zjištěno, že přes jezové těleso netekla žádná voda, průtok vody v řece byl veden pouze přes MVE a částečně obtokovým korytem a přístup k jezu byl znemožněn zamčenou kovovou mříží. Z předmětného místního šetření byla pořízena fotodokumentace.
3. Na základě skutečností zjištěných v rámci místního šetření vydal správní orgán prvního stupně příkaz ze dne 29. 5. 2018, č. j. MMP/125686/18, kterým žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přestupku dle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona. Odporem žalobkyně ze dne 1. 6. 2018 byl příkaz zrušen. V následném správním řízení správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 18. 10. 2018, č. j. MMP/217291/18, kterým žalobkyni opětovně uznal vinnou ze spáchání shodného přestupku. K odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 1. 2019, č. j. PK-ŽP/22257/18, zrušeno a vráceno správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. V dalším průběhu správního řízení správní orgán prvního stupně opatřil podklady od České inspekce životního prostředí (záznam o úkonech předcházejících kontrole ze dne 16. 5. 2018, č. j. ČIŽP/43/2018/3273, oznámení o zahájení kontroly žalobkyně zaměřené na plnění povinností vyplývajících z vodního zákona při provozu MVE ze dne 17. 5. 2018, č. j. ČIŽP/43/2018/3404, a protokol o kontrole č. j. ČIŽP/43/2018/3849). Dále správní orgán prvního stupně opatřil manipulační řád MVE včetně předmětného jezu schválený rozhodnutím Okresního úřadu Plzeň-sever ze dne 29. 7. 1999, sp. zn. ŽP/2207/99, a rozhodnutí Okresního úřadu Plzeň-sever ze dne 7. 10. 1999, sp. zn. ŽP/2426/99, kterými byla stanovena podmínka, že provozem MVE nesmí dojít k obnažení jezového tělesa a že přelivná hrana jezu bude smáčena vodou po celé její délce. Správní orgán prvního stupně rovněž opatřil vyjádření Povodí Vltavy, státní podnik, ohledně regulace odtoku z vodního díla Hracholusky a jeho objemu mezi dny 10. 5. 2018 a 17. 5. 2018. Následně správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 30. 12. 2019, č. j. MMP/407816/19, uznal žalobkyni opětovně vinnou ze spáchání totožného přestupku. K odvolání žalobkyně bylo i toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 3. 2020, č. j. PK-ŽP/3373/20, zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Správní orgán prvního stupně následně provedl výslech svědka Ing. L. K., který provedl dne 16. 5. 2018 šetření

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

formalizované ve výše uvedeném záznamu o úkonech předcházejících kontrole ze dne 16. 5. 2018, č. j. ČIŽP/43/2018/3273. Dne 7. 1. 2021 pak správní orgán prvního stupně vydal prvoinstanční rozhodnutí, které bylo k odvolání žalobkyně napadeným rozhodnutím částečně změněno, nicméně jeho podstaty, tedy shledání žalobkyně vinnou ze spáchání přestupku dle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona, se tato změna nedotkla.

II.

Žaloba

4. Žalobkyně namítala, že vzhledem k tomu, že nebylo stanoveno žádné minimální množství vody, které musí přes jez protékat, stačilo ke splnění podmínky smáčení přelivné hrany jezu vodou po celé její délce, pokud byla přelivná hrana v celé délce smáčena jakýmkoliv množstvím vody, přičemž splnění této podmínky bylo zřejmé z fotografií pořízených Ing. K.. Podle žalobkyně tedy nešlo o tzv. suchý jez, přes nějž netekla žádná voda. Dle žalobkyně neexistují žádné metodické pokyny ani pravidla pro měření minimálních průtoků a posouzení jezu jako suchého. V projednávané věci nebylo žádné měření průtoku provedeno, a nebylo tak prokázáno skutečné množství vody, které přes jez protékalo. Pouhá fotografie a výpověď nekompetentní osoby nemohly obstát jako důkazy svědčící o vině žalobkyně.
5. Žalobkyně popřela skutkové závěry správních orgánů, kdy zdůraznila, že fotografie a svědecká výpověď svědka Ing. K. nemůže obstát – svědek se nacházel za uzamčenou brankou jezu a fotografie byly pořízeny ze vzdálenosti 50 až 100 m od jezu v okamžiku deštových přeháněk. Žalobkyně dodala, že měla k dispozici kamerové záznamy, dle kterých voda v předmětnou dobu protékala přes jez v celé jeho délce, a poslala je Ing. K. v den kontroly.
6. Dále žalobkyně namítala, že vodoprávní úřad provedl kontrolu jezu bez jejího vyrozumění, a ona tak neměla možnost se kontroly zúčastnit. Žalobkyni neobdržela ani záznam o provedeném šetření OŽP, ani protokol o zahájení řízení, když jí byl doručen pouze příkaz o uložení pokutě. Žalobkyně poukázala dále na to, že Ing. K. v místě jezu prováděl kontrolu ze strany ČIŽP, tudíž jím pořízené fotografie nesměly být použity jako důkaz svědčící o vině žalobkyně – fotografie byly pořízeny v rámci kontroly jiným orgánem.
7. Žalobkyně zdůraznila, že kolik vody přiteče na MVE, tolik vody z ní opět odeče, přičemž hladina v podjezí se nemění. Žalobkyně připustila, že se může zcela výjimečně stát, že krátkodobě přes jez neteče voda, kdy automatizovaný provoz MVE reaguje na vodní hladinu prostřednictvím hladinových čidel s určitou prodlevou. Z toho žalobkyně dovodila, že přes jez tekla voda a nedošlo k porušení povinnosti. Dle žalobkyně správní úřady pominuly velmi slabé průtoky v dané době v důsledku klimatických podmínek. K argumentaci žalovaného, že hlavním účelem vodního zákona je ochrana vodních toků a navazujících ekosystémů, žalobkyně uvedla, že v době od provedení místního šetření do podání žaloby nelze v okolí jezu pozorovat žádné negativní vlivy mající dopad na okolní ekosystémy - ze strany žalobkyně tak nedošlo k žádnému ohrožení ani porušení zájmu chráněného vodním zákonem. Závěrem žalobkyně argumentovala společenskou prospěšností obnovitelných zdrojů energie.
8. Žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného a prvoinstančního rozhodnutí a tam uvedenou argumentaci. Napadené i prvoinstanční rozhodnutí obsahují všechny zákonem požadované náležitosti a skutkový stav byl zjištěn řádně.
10. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

11. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, přičemž neshledal žádné vady napadeného rozhodnutí, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

VI.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba není důvodná.
14. Soud předesílá, že mezi účastníky nebylo sporu o tom, že v době přestupku byla žalobkyně vlastníkem vodního díla (MVE na řece Mži v k. ú. Malesice) a toto dílo provozovala a že manipulačním řádem ve znění ke dni spáchání přestupku ve spojení s rozhodnutím Okresního úřadu Plzeň-sever ze dne 29. 7. 1999, sp. zn. ŽP/2207/99, byla žalobkyni stanovena povinnost, že *provozem MVE nesmí dojít k obnažení jezového tělesa a že přelivná brana jezu musí být smáčena vodou po celé její délce*.
15. Dále soud předesílá, že z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56). Proto soud při posouzení důvodnosti žaloby vycházel jak z odůvodnění prvoinstančního, tak i napadeného rozhodnutí.
16. Soud vycházel při posouzení věci z následující právní úpravy.
17. Podle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona v rozhodném znění platí, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako vlastník vodního díla dopustí přestupku tím, že provozuje vodní dílo v rozporu s § 59 odst. 1 písm. a). Podle § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona je vlastník díla povinen dodržovat podmínky a povinnosti, za kterých bylo vodní dílo povoleno a uvedeno do provozu, zejména (mj.) dodržovat provozní řád a schválený manipulační řád.
18. Citovanou právní úpravu soud shrnuje tak, že právnická osoba se jako vlastník vodního díla dopustí přestupku tím, že provozuje vodní dílo v rozporu s povolením vodního díla vč. manipulačního řádu. Jelikož stíhané přestupkové jednání žalobkyně mělo spočívat v tom, že při provozu MVE nebyla vodou smáčena koruna jezu v celé šíři v rozporu s vodoprávním povolením, je zřejmé, že skutek, pokud se stal, skutkovou podstatu stíhaného přestupku naplnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

19. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem o suchém jezu, kdy sice nesmělo dojít k obnažení jezového tělesa, ale současně nebylo stanoveno žádné množství vody protékající přes jez. Podle žalobkyně tedy postačí, je-li přelivná hrana jezu smáčena po celé její délce vodou v jakémkoliv množství.
20. Žalovaný k výkladu této podmínky na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Krajský úřad se tedy nejprve zabýval námitkou týkající se smáčení přelivné hrany jezu po celé její délce. Definice smáčení přelivné hrany jezu není nikde v právním předpise ani technické normě vymezena. Proto je nutné vycházet z formulace uložené podmínky 3) rozhodnutí okresního úřadu, která ukládá odvolateli povinnost, že provozem MVE nesmí dojít k obnažení jezového tělesa, přelivná hrana jezu bude smáčena po celé její délce. Z rozhodnutí okresního úřadu a jeho změny v rámci odvolání plyne, že původně měl být dodržen minimální průtok přes jezové těleso ve výši 1,22 m³/s, přičemž v rámci odvolání konstatoval, že ochrana vodohospodářského díla bude dostatečně zajištěna právě podmínkou č. 3. Z uvedeného plyne, že by přes korunu jezu mělo přetékat tolik vody, aby nebylo jezové těleso obnaženo, a to po celé jeho délce. Za obnažený jez, nebo též „odkrytý, odhalený, holý“, je třeba chápat takový, kde je pouhým okem viditelná konstrukce betonové hrany jezu, aniž by přes něj jakákoliv voda přetékala. Za smáčení jezu ve smyslu této podmínky podle názoru krajského úřadu nelze považovat stav, kdy je jez vlhký na základě dopadu dešťových srážek, popř. vztlínání vody, popř. občasnými průsaky v poruchách rovinatosti hrany konstrukce jezu. Tak, aby nedošlo k obnažení jezového tělesa, musí přetékat takové množství vody, aby po celé délce byl patrný proud tekoucí vody. Z rozhodnutí okresního úřadu plyne, že původně mělo přetékat minimálně 1,22 m³/s, s tím, že na základě odvolání bylo konstatováno, že postačí právě takové množství, které zaručí, že nedojde k odhalení konstrukce jezu. Za takový průtok však nelze považovat jediný milimetr vody, jak uvádí odvolatel. V daném případě je ze shromážděných podkladů zřejmé, že k takovému odhalení jezového tělesa došlo a voda nepřetékala po celé její délce. Tím došlo k porušení povinnosti vlastníka vodního díla stanovené § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona.“*
21. Z citovaného odůvodnění napadeného rozhodnutí, které reagovalo na obdobnou odvolací námitku žalobkyně, je zřejmé, že žalovaný nedovodil vinu žalobkyně za spáchání předmětného přestupku na základě toho, že by přes předmětný jez nepřetévalo v rozhodnou dobu konkrétní, exaktně změřené, množství vody, nýbrž z toho, že přelivná hrana předmětného jezu nebyla vodou smáčena v celé její délce. Žalobkyně i žalovaný se tedy shodli na výkladu podmínky č. 3 předmětného vodoprávního povolení, že k jejímu naplnění dostačuje, pokud v místě jezu dochází k takovému průtoku vody, že nedojde k obnažení tělesa jezu a přelivná hrana jezu bude v celé její délce smáčena vodou. Přesné množství protékající vody nebylo pro posouzení viny žalobkyně rozhodné, ani nebylo ze strany správních orgánů zjišťováno. Rozhodné naopak bylo, zda byla nebo nebyla v rozhodné době smáčena přelivná hrana jezu v celé její délce. Jinými slovy, množství protékající vody bylo významné z toho pohledu, zda jeho průtokem docházelo ke smáčení přelivné hrany jezu v celé její délce, nikoliv z toho pohledu, aby bylo zjištěno přesné množství protékající vody a na základě tohoto měření byl učiněn závěr o odpovědnosti žalobkyně za spáchání předmětného přestupku. Správní orgány dospěly k závěru, že množství protékající vody bylo takové, že přelivná hrana jezu nebyla smáčena v celé její délce. Podle žalobkyně stačilo, byla-li přelivná hrana jezu smáčena po celé její délce vodou v jakémkoliv množství, kdy tím brojila proti skutečnosti, která byla pro rozhodnutí věci právně bezvýznamná. Jak bylo výše uvedeno, množství protékající vody přes jez bylo samo o sobě irelevantní, rozhodné bylo toliko to, zda byla či nebyla celá délka hrany jezu vodou smáčena. Současně nemohlo být sporu o tom, že vodou, která měla jez smáčet

(jezem protékat), byla voda přitékající k jezu vodním tokem, a nikoli tedy voda srážková. Je to nejen logické, ale vyplývá to i z odůvodnění rozhodnutí Okresního úřadu Plzeň-sever ze dne 7. 10. 1999, sp. zn. ŽP/2426/99, které vztahuje podmínku smáčené přelivné hrany jezu k *průtoku* přes jezové těleso, a dále z vyjádření Povodí Vltavy a. s. ze dne 7. 7. 1999, sp. zn. 3237/99/342/Ve, podle kterého je podmínka smáčené koruny jezu odůvodněna tím, že by nedostatečný průtok vody přes jez ohrozil vodohospodářské zájmy. Proto tento okruh žalobních námitek nebyl důvodným.

22. Žalobkyně dále tvrdila, že se nejednalo o suchý jez, protože přelivná hrana jezu byla vodou smáčena, což bylo prokázáno i fotografiemi pořízenými Ing. K..
23. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Z § 50 odst. 1 správního řádu vyplývá, že podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Z § 51 odst. 1 správního řádu pak vyplývá, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Podle § 55 odst. 1 správního řádu platí, že každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet.
24. V projednávané věci se jednalo o přestupkové řízení zahajované z moci úřední, v jehož rámci bylo rozhodnuto o vině žalobkyně a o uložení správního trestu pokuty žalobkyni za spáchání předmětného přestupku dle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona. Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS, postupuje v řízení o přestupku správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. V rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud judikoval stran povinnosti správních orgánů zjišťovat v přestupkovém řízení skutkový stav věci z úřední povinnosti tak, že *„[S]právní orgán rozhodující v řízení o přestupku je naopak povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví. To jistě znamená zabývat se jeho důkazními návrhy a rozhodovat o nich, pokud obviněný takové návrhy vznáší; zároveň to ale s sebou nese povinnost správního orgánu neupínat se jen k tvrzením obviněného, která nemusejí být pravdivá, a nezřít se vlastní důkazní aktivity v případě, že obviněný nemá vlastní návrhy na dokazování. V sankčním řízení se ve své krystalicky čisté podobě uplatňuje zásada vyšetřovací, která správnímu orgánu velí činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení.“* Bylo tedy povinností správních orgánů zjistit řádně skutkový stav věci tak, aby o tomto nepanovaly důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu, bez ohledu na (ne)aktivitu účastníka řízení.
25. K smáčení hrany jezu uvedl správní orgán prvního stupně na str. 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí následující: *„Na základě výše uvedených pokynů odvolacího orgánu se OŽP MMP v průběhu pokračování řízení rozhodl předvolat svědka Ing. L. K., zaměstnance ČIŽP Plzeň, aby potvrdil skutečnosti, které uvedl do Záznamu o úkonech předcházejících kontrole č. j. ČIŽP/43/2018/3273 ze dne 16. 5. 2018 tak, aby dle názoru odvolacího orgánu bylo možné tento záznam a navazující protokol uznat jako relevantní důkazy. Tak se stalo dne 7. 10. 2020,*

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

kdy tento svědek za účasti zástupců obviněné společnosti potvrdil, že úkon, který byl ČIŽP proveden dne 16. 5. 2018, prováděl osobně a zjištěné skutečnosti, tj. že dne 16. 5. 2018 v dopoledních hodinách netekla přes jez u předmětné MVE Malesice skoro žádná voda, („dá se říci, že jez byl pouze vlhký“) zapsal do předmětného záznamu. Tyto skutečnosti byly doloženy i fotodokumentací s přesnými popisy data a místa jejich pořízení. OŽP MMP poznamenává, že tyto listinné důkazy jsou založeny ve spise k předmětnému přestupkovému řízení již od 15. 1. 2019 a zmínil se o nich poměrně obšírně již v odůvodnění rozhodnutí o pokutě ze dne 30. 12. 2019. OŽP MMP má na základě svědectví jejich pořizovatele Ing. L. K. tyto skutečnosti za prokázané, z otázek položených zástupci obviněné společnosti svědkovi a jeho odpovědi nevyplývá dle názoru OŽP MMP, že by toto jednání svědka bylo jakýmkoliv způsobem obviněnou společností zpochybněno, ostatně jedná se o úřední záznam. Navíc v této souvislosti OŽP MMP dodává, že vzhledem k počasí, jaké bylo v místě dne 16. 5. 2018 (drobné mrholení) a vzdálenosti Ing. K. od jezu v momentě zjištění skutečnosti, že přes jez neteče v podstatě žádná voda – cca 20 m (jak vyplývá z jeho svědecké výpovědi ze dne 7. 10. 2020) nelze toto tvrzení relevantně rozporovat. Jestliže pak účastník řízení ve svém odvolání ze dne 10. 1. 2020 tvrdí, že „...skutečnost, že koruna jezu nebyla smáčena v celé šíři vodou, nelze prokázat z dálky pořízenou fotografií...“, nelze s takovým tvrzením účastníka souhlasit. OŽP MMP považuje postup ČIŽP a dodané podklady a důkazy za zcela relevantní a pořízené zcela zákonným postupem. Dále je třeba v této věci doplnit, že byť dle platné judikatury úřední záznam není sám o sobě důkazem, místní šetření, které provedl téhož dne OŽP MMP v místě a o němž vytvořil zápis z místního šetření, podporuje skutečnosti zaznamenané zástupcem ČIŽP a vytváří tak ucelený obraz o situaci na jezu dne 16. 5. 2018.“ Na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: „Krajský úřad nesouhlasí s názorem odvolatele v tom, že vzdálenost 20 m od jezu v případě Ing. K., a 50 m od jezu v případě MMP, při pořízení fotografií byla natolik velká, aby nebylo možné posoudit a zdokumentovat reálný stav konstrukce jezu. Z pořízené fotodokumentace je zcela zřetelně vidět konstrukce jezu, a to betonovou hranu a skluz se zcela viditelnými jednotlivými kusy kamenné dlažby a železobetonové prahy. Pouze ve střešní části jezu je patrný minimální proud vody, a to v šířce odpovídající betonovému pásu mezi jednotlivými poli kamenné dlažby.“ Na str. 5 napadeného rozhodnutí pak žalovaný dodal: „V druhé řadě se krajský úřad zabýval otázkou, zda MMP v rámci řízení tento stav prokázal v souladu s právními předpisy, zabýval se tudíž zákonností napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení. Krajský úřad zrušil první rozhodnutí MMP a věc vrátil k novému projednání, protože prokázání přestupku vycházelo pouze z podkladů, které nebyly podpořeny dalšími důkazy, a zavázal MMP k jejich doplnění, např. svědeckou výpovědí. MMP v pokračujícím řízení provedl výslech svědka, a to inspektora ČIŽP Ing. L. K., který prováděl inspekční šetření na předmětném jezu v týž den a který potvrdil skutečnosti uvedené v protokolu o kontrole ČIŽP pořízené dle zákona o kontrole. Tato svědecká výpověď je tudíž dostatečným důkazem ve smyslu § 51 správního řádu, který v kontextu s dalšími podklady – zápisu MMP z místního šetření dne 16. 5. 2018 včetně fotodokumentace, podkladů ČIŽP, zejména protokolu o kontrole a fotodokumentace, informací od Povodí Vltavy státní podnik, pracoviště Plzeň, tvoří dostatečný řetězec indicií svědčících o porušení povinnosti vlastníka vodního díla.“

26. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány závěr o tom, že celá přelivná hrana jezu nebyla smáčena vodou z vodního toku, opřely o několik podkladů – (i) výpověď svědka Ing. L. K., zaměstnance ČIŽP Plzeň, který potvrdil, že přes jez netekla skoro žádná voda a že byl pouze vlhký, (ii) fotodokumentaci pořízenou tímto svědkem za drobného mrholení ze vzdálenosti cca 20 m a (iii) fotodokumentaci pořízenou správním orgánem prvního stupně. Z pořízené fotodokumentace správní orgány dovodily, že pouze ve střední části jezu byl

patrný minimální proud vody, a to v šířce odpovídající betonovému pásu mezi jednotlivými poli kamenné dlažby.

27. Soud aprobejuje závěr správních orgánů, že skutečnost, že přelivná hrana jezu nebyla po celé délce smáčena vodou, byla řádně prokázána a toto skutkové zjištění se opírá o obsah spisu. Svědek Ing. K. věrohodně a přesvědčivě setrval na tom, co v předmětný den u jezu viděl a zaznamenal do svého záznamu, kdy obě pořízené fotodokumentace prokazují, že přes celou délku koruny jezu voda z vodního toku nestéká. Z fotodokumentací vyplývá, že přes předmětný jez neprotékala v rozhodné době takřka žádná voda, tedy že přelivná hrana jezu nebyla smáčena v celé její délce. Je sice pravdou, že zhruba uprostřed jezu přes hranu jezu protékal nepatrný proud vody, nicméně tím nemohla být naplněna podmínka smáčení přelivné hrany jezu v celé její délce. Soud nemohl přisvědčit žalobkyni, že by z předmětných fotografií obsažených ve správním spise vyplývalo, že by přelivná hrana jezu byla smáčena v celé její délce, když z těchto vyplýval právě opačný závěr. Proto ani tento okruh žalobních námitek nebyl důvodný.
28. Lze ještě dodat, že předmětem řízení vzhledem k výše popsané právní úpravě a vodoprávnímu povolení žalobkyně nebylo, zda byl jez tzv. suchý či nikoli. Rozhodné bylo pouze toliko to, zda přes celou přelivnou hranu jezu přetékala voda, k čemuž v posuzovaném případě nedošlo. Žalovaný, jak bylo výše uvedeno, na str. 4 napadeného rozhodnutí správně vysvětlil, co je nutno rozumět obnaženým jezem (pouhým okem viditelná konstrukce betonové hrany jezu bez přetékající vody), a že za smáčení jezu nelze považovat vlhkost povrchu jezu vzniklou dopadem dešťových srážek, vzlínáním vody, nebo průsaky v konstrukci jezu. Výklad žalovaného je zcela v souladu s vodoprávním povolením žalobkyně.
29. Dále žalobkyně namítala, že správní orgány v žádném ze svých rozhodnutí neodkázaly na žádnou metodiku či jiná pravidla pro minimální průtoky, resp. dle nichž by bylo lze určit, zda je ten který jez jezem suchým či nikoliv.
30. Ani tuto argumentaci soud neshledal důvodnou, protože, jak bylo výše uvedeno, pro posouzení přestupkové odpovědnosti žalobkyně nebylo rozhodné určit, zda se v případě předmětného jezu jednalo o tzv. suchý jez či nikoliv, tudíž správní orgány svou činnost ani tímto směrem nezaměřily, naopak správně zkoumaly, zda přes předmětný jez v rozhodnou dobu protékalo takové množství vody, aby byl tento smáčen po celé jeho délce. Proto skutečnost, že se správní orgány ve svých rozhodnutích nevěnovaly metodikám či pravidlům pro minimální průtoky a suché jezy, nemohla vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Relevantní pro posouzení věci bylo pouze to, zda přelivová hrana jezu byla smáčena v celé její délce.
31. Žalobkyně dále namítala, že pokud nebylo provedeno žádné měření, nemohou fotodokumentace a výpověď nekompetentní osoby prokazovat relevantní skutkový stav. Námitka není důvodná.
32. Jak je uvedeno výše, závěr o tom, že přelivná hrana jezu nebyla v celé délce smáčena vodou, byl prokázán svědeckou výpovědí a dvěma fotodokumentacemi. Těmito podklady byl osvědčen skutkový závěr, že přes předmětný jez neprotékala v rozhodné době takřka žádná voda, tedy že přelivová hrana jezu nebyla smáčena v celé její délce. Výpověď svědka a fotodokumentace obsažená ve správním spise tedy byly vzájemně souladné a poskytovaly dostatečný podklad pro vyslovení viny žalobkyně. Přitom z výše uvedených důvodů nebylo třeba provádět měření vody protékající přes jez, neboť bylo zcela zjevné, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

po celé délce přelivné hrany jezu voda neprotéká. Nekompetentnost svědka nebyla žalobkyní nijak vysvětlena, kdy soud poukazuje na to, že potřebná způsobilost svědka v této konkrétní věci se omezovala pouze na schopnost vidět a popsat, co viděl, tudíž žádná odbornost nebyla zapotřebí - u svědků žádná odbornost ani není vyžadována. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 3 As 322/2017-70, bod 41, „*smyslem svědecké výpovědi je zachytit stav věci tak, jak ji svědek vnímal svými smysly. Jako svědek tudíž může vypovídat kdokoli, kdo mohl o věci, která je předmětem řízení, bezprostředně získat poznatky relevantní pro výsledek tohoto řízení, a to například proto, že se nacházel v době události, která je předmětem dokazování, na místě samém, nebo byl sám této události účasten.*“

33. Žalobkyně dále namítala, že svědek Ing. K. uvedl, že v době provádění šetření nebyl zajištěn přístup k jezu, protože branka k jezu byla uzamčena, a tedy sám svědek potvrdil, že nemohl být bez důvodných pochybností zjištěn stav vody na koruně jezu, kdy z fotografií založených ve správním spisu nebyl tento stav zřejmý. Jediným důkazem, na základě kterého bylo rozhodnuto o vině žalobkyně, tak byly fotografie pořízené ze vzdálenosti 50-100 metrů za dešťových přeháněk a svědecká výpověď svědka Ing. K..
34. Předně soud uvádí, že svědek Ing. K. v průběhu podání svědecké výpovědi neuvedl, že by nebyl dán přístup k jezu z důvodu uzamčení vstupní branky. Tato skutečnost vyplývala toliko ze zápisu z místního šetření provedeného dne 16. 5. 2018. Dále soud uvádí, jak je ostatně uvedeno již výše, že z fotografií obsažených ve správním spise lze učinit jednoznačný závěr o tom, že přelivná hrana jezu nebyla smáčena v celé své délce. Toto potvrdila i svědecká výpověď Ing. K.. Soud tuto nepovažuje za nevěrohodnou, neboť svědek Ing. K. uvedl, že se od jezu nacházel ve vzdálenosti cca 20 metrů. S ohledem na rozměry jezu patrně z fotodokumentace je zcela zřejmé, že na tuto vzdálenost byl svědek schopen rozeznat, zda přes jez protéká voda v celé jeho délce a zda je tak přelivná hrana jezu smáčena v celé její délce. Obě fotodokumentace jsou též naprosto průkazné. Žalobní tvrzení, že fotografie byly pořízeny ze vzdálenosti 50 až 100 metrů, zůstalo neprokázané, a i kdyby prokázáno bylo, na věrohodnosti fotografií by to nemělo vliv. Nelze se ztotožnit ani s námitkou žalobkyně, že by v projednávané věci neexistoval žádný přímý důkaz vyvracející smáčení celého jezu. „*Přímým důkazem je ten, který přímo potvrzuje nebo vyvrací dokazovanou skutečnost (např. výpověď svědka o dokazované skutečnosti, kterou osobně viděl)*“ (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2682/2013). Svědek Ing. K. vypověděl, že viděl, že jez byl smáčen nikoliv po celé délce. Totéž je osvědčeno oběma fotodokumentacemi, které byly podkladem rozhodnutí. Svědecká výpověď je přímým důkazem o vině žalobkyně, neboť přímo potvrzuje rozhodnou skutečnost, zda byl jez smáčen po celé jeho délce. Okolnost, že panovalo sychravé počasí a padal lehounký déšť, z povahy věci nemohla mít vliv na věrohodnost svědecké výpovědi a fotodokumentací.
35. Pokud žalobkyně namítala, že měla k dispozici záběry z kamerového systému nasvědčující tomu, že v rozhodné době přes předmětný jez protékala voda v celé jeho délce, žalobkyně kamerový záznam soudu nepředložila, ani ho nenavrhla k důkazu. Pokud žalobkyně tvrdila, že tyto záznamy zaslala Ing. K., který na ně nijak nereagoval, nebylo toto její tvrzení relevantní pro posouzení důvodnosti žaloby. Byl to správní orgán prvního stupně a žalovaný, kdo vedli správní řízení o přestupku, jež měla žalobkyně spáchat, tudíž pokud žalobkyně chtěla tyto kamerové záznamy použít jako důkaz, měla je předložit či navrhnout jejich provedení správnímu orgánu prvního stupně či žalovanému. Toto však žalobkyně v průběhu správního řízení neučinila. Tvrzení o zaslání kamerových záznamů

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Ing. K. žalobkyně ani nijak neprokázala.

36. Žalobkyně dále namítala, že správní orgány nesměly využít jako důkaz záznam a fotodokumentaci pořízenou při provádění kontroly bez vyrozumění žalobkyně o kontrole.
37. Žalobkyně obdobnou námitku uplatnila již v podaném odvolání a žalovaný se s ní vypořádal na str. 5 napadeného rozhodnutí, když uvedl: *„K námitkám týkajícím se nezákonného provedení kontroly bez vyrozumění kontrolované osoby a nezahájení přestupkového řízení krajský úřad uvádí, že z kontextu řízení před prvoinstančním orgánem a krajským úřadem plyne, že záznam z místního šetření nebyl kontrolou ve smyslu zákona o kontrole, proto také nemohl být jediným důkazem pro prokázání protiprávního jednání odvolatele, a i to vedlo ke zrušení prvního rozhodnutí MMP v této věci. Není však v rozporu s právními předpisy tento záznam a fotodokumentaci použít jako podklad, který v řetězci navazujících podkladů a důkazů tvoří ucelený celek, a tyto podklady nejsou navzájem v rozporu. Proto ani nebylo třeba zasílat žádné vyrozumění o kontrole ani oznámení o zahájení řízení o kontrole. Krajský úřad nesouhlasí s tím, že přestupkové řízení je nezákonné, protože odvolatel neobdržel protokol o zahájení řízení, ale obdržel pouze příkaz o uložení pokutě, který byl následně zrušen. Příkaz dle § 90 odst. 1 zákona o přestupcích a v souladu s § 150 odst. 1 správního řádu může být prvním úkonem v řízení s tím, že podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje. Z uvedeného plyne, že řízení bylo zahájeno právě doručením příkazu. Vzhledem k tomu, že odvolatel podal odpor, řízení pokračovalo. Krajský úřad ve spisu ověřil, že ČIŽP kontrolu nezastavila a ani MMP v odůvodnění napadeného rozhodnutí nic takového neuvádí. MMP pouze konstatuje, že ČIŽP v závěru protokolu o kontrole č. j. ČIŽP/43/2018/3849 uvedla, že jelikož ve stejné věci zahájil přestupkové řízení příslušný vodoprávní úřad, nebude ze strany ČIŽP příslušné přestupkové řízení zahajováno, což je zcela v souladu s § 125l odst. 4 vodního zákona. Dle tohoto ustanovení platí, že přestupek projednává ten z úřadů, který zahájil přestupkové řízení dříve, tedy MMP.“*
38. S posouzením žalovaného se soud ztotožňuje. Z citované části napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány použily záznamy z provedených šetření dne 16. 5. 2018 jako podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Místní šetření správního orgánu prvního stupně ani inspekční šetření ČIŽP, provedená dne 16. 5. 2018, nebyla kontrolami ve smyslu zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), tudíž se žalobkyně nemůže důvodně domáhat vyrozumění o kontrole. Správní orgány taktéž nepochybily, když žalobkyni zaslali příkaz, jímž se dozvěděla o zahájení řízení. Z § 150 odst. 1 správního řádu mj. vyplývá, že příkaz může být prvním úkonem v řízení, není tedy třeba před jeho vydáním řízení formalizovaně zahajovat. Z § 150 odst. 3 správního řádu zároveň vyplývá, že podáním odporu se příkaz ruší a v řízení se pokračuje. Pokud tedy žalobkyně podala dne 1. 6. 2018 odpor proti příkazu ze dne 29. 5. 2018, č. j. MMP/125686/18, a správní orgán prvního stupně jí přípisem ze dne 23. 7. 2018, č. j. MMP/187775/18, oznámil, že v řízení se pokračuje, postupoval tento zcela v souladu se zákonem. Lze doplnit, že se záznamy ze dne 16. 5. 2018 i fotodokumentacemi se mohla žalobkyně seznámit (mj.) před vydáním prvoinstančního rozhodnutí, neboť byla vyrozuměním ze dne 10. 11. 2020 poučena o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Tím tedy nemohlo v žádném případě dojít k procesní vadě, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.
39. Žalobkyně dále namítala nezákonnost důkazního užití fotodokumentace pořízené v rámci kontroly provedené jiným orgánem. Nešlo o důvodnou žalobní námitku. Předmětná

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

fotodokumentace ČIŽP nebyla v řízení použita jako důkaz, nýbrž toliko jako podklad pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, „který v řetězci navazujících podkladů a důkazů tvoří ucelený celek, a tyto poklady nejsou navzájem v rozporu“ (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). Pokud se pak týče dílčí námitky, že svědek Ing. K. se v místě předmětného jezu nacházel v jiný čas, z protokolu o jeho svědecké výpovědi ze dne 7. 10. 2020, č. j. MMP/277819/20, vyplývalo, že se svědek Ing. K. v místě předmětného jezu nacházel v rozhodný den, kdy se žalobkyně měla dopustit předmětného přestupku, tedy dne 16. 5. 2018, a rovněž ze záznamu o úkonech předcházejících kontrole č. j. ČIŽP/43/2018/3273 vyplývalo, že se na tomto místě nacházel dne 16. 5. 2018, navíc byl konkretizován i čas (od cca 9:55 do cca 10:45). Jeho svědecká výpověď a jím pořízený záznam s fotodokumentací proto měly v projednávané věci relevanci. Pro úplnost lze dodat, že i fotografie pořízené jiným správním orgánem mohly být na základě § 50 odst. 1 správního řádu použity v řízení s žalobkyní jako podklad pro vydání rozhodnutí, neboť se zcela jistě jednalo o podklad od jiného správního orgánu.

40. Žalobkyně dále poukázala na technologický provoz předmětné MVE. Připustila, že se může stát, že přes jez krátkodobě nepřetéká voda, automatický systém řídící MVE může mít prodlevy, nicméně nelze souhlasit s tím, že by přes jez netekla voda.
41. Jak je uvedeno výše, z podkladů a důkazů, jež správní orgány opatřily v průběhu správního řízení, zejm. ze svědecké výpovědi svědka Ing. K., z jím pořízené fotodokumentace a z fotodokumentace pořízené v průběhu místního šetření správním orgánem prvního stupně dne 16. 5. 2018 zcela jednoznačně vyplývalo, že v rozhodné době nebyl předmětný jez smáčen v celé své délce. Tvrzení žalobkyně, že nelze souhlasit s tím, že by přes jez netekla voda, lze přisvědčit potud, že z předmětné fotodokumentace, svědecké výpovědi Ing. K. a ze záznamu o úkonech předcházejících kontrole č. j. ČIŽP/43/2018/3273 vyplynulo, že předmětný jez byl vlhký a v některých prohlubních protékalo malé množství vody. Pro dodržení podmínek provozu MVE a manipulačního řádu však toto nebylo dostatečné, neboť jez musel být smáčen v celé své délce. Argument žalobkyně, že přes jez nějaké množství vody přetévalo, tak nemohl být důvodný, neboť rozhodné bylo, zda byl jez smáčen v celé své délce. Správní orgány přesvědčivě prokázaly, že tomu tak nebylo. Žalobní úvaha, že kolik vody na MVE přiteče, tolik z ní i oteče, je mimoběžná s předmětem řízení, protože přítok a odtok do MVE nebyl ve správním řízení řešen. Též hladina vody v podjezí nebyla pro rozhodnutí věci právně významná. Jelikož je odpovědnost žalobkyně za přestupek objektivní, bylo též právně bezvýznamné, proč k porušení povinnosti zajistit smáčení celé přelivné hrany jezu došlo – např. zda byla hladinová čidla automatizovaného provozu MVE nefunkční či byla nesprávně nastavena apod. Ostatně žalobkyně nikdy netvrdila, natož prokázala, co by příčinou porušení povinnosti, když pro rozhodnutí ve věci to nebylo nutno z úřední povinnosti zjišťovat.
42. Dále žalobkyně namítla, že správní orgány nevzaly v potaz velmi slabé průtoky vody v rozhodné době způsobené klimatickými podmínkami.
43. Ani této námitce nebylo lze přisvědčit. Žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl: „Z vyjádření Povodí Vltavy Plzeň, tj. správce vodního toku, plyne, že v den spáchání přestupku byl udržován konstantní odtok z vodního díla Hracholusky na úrovni 2,45 m³/s. [pozn. soudu: správně 2,54 m³/s dle vyjádření Povodí Vltavy, státního podniku, ze dne 13. 2. 2019].“ Dále žalovaný na téže straně napadeného rozhodnutí uvedl: „Podmínka v rozhodnutí okresního úřadu není na žádný minimální průtok v řece Mži vztažena a ani manipulační řád nepočítá se situací (konkrétním průtokem ve stanoveném měrném profilu), při

které by tato podmínka nemusela být dodržena. Krajský úřad je názoru, že pokud bylo původně počítáno s minimálním průtokem přes korunu jezu 1,22 m³/s, a odtok z vodního díla Hracholusky byl 2,54 m³/s (tedy dvojnásobný), nebyla situace tak kritická, co se týče průtoku vody, jak popisuje odvolatel, jelikož minimálně tento průtok (2,54 m³/s) musel na MVE přitékat k jezu a MVE Malesice.“ Žalobkyně nijak konkrétně nezpochybnila tento závěr žalovaného mající oporu v předmětném vyjádření správce vodního toku. Ačkoliv obdobnou argumentaci žalobkyně prezentovala v odvolání, nepodpořila ji žádnými důkazy, ani nenavrhla provedení nějakých důkazů tomuto tvrzení nasvědčujících. Stejně tak nenavrhla žalobkyně žádné důkazy na podporu tohoto svého žalobního tvrzení. Proto soud tuto námitku shledal nedůvodnou.

44. Konečně v posledním okruhu žalobních námitek žalobkyně argumentovala hlavním účelem vodního zákona - ochranou vodních toků a navazujících ekosystémů. Od provedení místního šetření v roce 2018 až do podání žaloby však nebylo lze v okolí jezu pozorovat negativní vlivy mající dopady na přírodu a krajinu v jeho okolí. Ze strany žalobkyně tak nedošlo k žádnému ohrožení ani porušení zájmu chráněného vodním zákonem.
45. Soud souhlasí s žalobkyní, že žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval účelem vodního zákona v podobě ochrany vodních toků a na vodu vázaných ekosystémů. Konkrétně na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že „[Ú]čelem vodního zákona je primárně ochrana vodních toků. Podle § 15 odst. 8 vodního zákona musí být při povolování vodních děl, jejich změn a změn užívání zohledněno mimo jiné ochrana vodních a na vodu vázaných ekosystémů, přičemž tato vodní díla nesmí vytvářet bariéry pohybu ryb a vodních živočichů v obou směrech vodního toku. I z tohoto důvodu by tedy povrchové vody měly téct zejména korytem vodního toku a nikoliv přes MVE.“ Tato argumentace žalovaného však netvořila nosné důvody napadeného rozhodnutí, když byla vyřčena na podporu přesvědčivosti napadeného rozhodnutí. Jednak o tom svědčí uvození poslední věty citovaného závěru žalovaného slovy „I z tohoto důvodu (...)“, jednak, a to zejména, skutková podstata předmětného přestupku dle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona. Objektivní stránka tohoto přestupku je totiž vymezena provozováním vodního díla v rozporu s § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona, tedy v rozporu s podmínkami a povinnostmi, za kterých bylo předmětné vodní dílo povoleno a uvedeno do provozu, zejména v rozporu s jeho provozním řádem a schváleným manipulačním řádem (tj. jednání vlastníka vodního díla), přičemž sankcionovaným následkem je v projednávané věci nedodržení podmínky smáčení předmětného jezu v celé jeho délce (mezi jednáním a následkem musí být samozřejmě dána příčinná souvislost). Objektem ochrany je v tomto případě provozování vodních děl v souladu s povoleními v širokém slova smyslu. K naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona tedy není třeba, aby nastal následek v podobě škodlivých vlivů na okolní přírodu, krajinu či ekosystémy. Naopak k naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku dojde již samotným provozováním vodního díla v rozporu s podmínkami, za nichž toto bylo povoleno, ve smyslu § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona. Žalobkyni nebylo lze přisvědčit ani v tom, že nedošlo k žádnému porušení ani ohrožení zájmu chráněného vodním zákonem. Naopak účel vodního zákona spočívající mj. v ochraně vodních toků a na ně navazujících ekosystémů se projevuje i v tom, že jsou vodní díla užívána tak, jak bylo ze strany příslušných správních úřadů povoleno. Pokud tedy žalobkyně provozovala vodní dílo v rozporu s povolením a schváleným manipulačním řádem, což bylo v řízení bez důvodných pochybností prokázáno, bylo toto její jednání dostačující pro její

sankcionování za spáchání ohrožovacího přestupku dle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona. Soud ještě dodává, že žalobní argumentace společenskou prospěšností MVE, která využívá obnovitelný zdroj energie, nebyla pro projednávanou věc relevantní, neboť neměla žádný vztah k přestupkové odpovědnosti žalobkyně.

46. Soud tak uzavírá, že žádný z žalobních bodů neshledal důvodným, proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Správní orgány v řízení opatřily dostatečnou sadu důkazů a podkladů pro vydání rozhodnutí, z nichž bylo lze bez důvodných pochybností dovodit, že se žalobkyně dopustila přestupku, za jehož spáchání ji správní orgány sankcionovaly.

VII.

Náklady řízení

47. Výrokem II tohoto rozsudku soud žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci neměla úspěch (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario) a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal ve vyjádření k žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. března 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu